Висоти інколи здають...
Буває, що здають без бою,
Не захищаючи собою
Великих справ велику суть.
Та у житті – як на війні:
Висот маленьких не буває.
Душа лякливо відступає –
Лишає висоту вини.
А там бувають часто – друзі,
А там бувають – прапори...
А ми до кращої пори
Відсиджуємось в лісосмузі.
Хоча ми маєм на меті
Ту висоту колись відбити...
Але водночас відступити –
Закони зрушити святі.
Бо є висоти із висот,
Які в собі несем незримо...
Бо починається Народ
З малої висоти – Людина.